

Les activitats del Partit

LA CRITICA I L'AUTOCRITICA EN EL SI DEL PARTIT

El Partit té, en l'experiència i en les ensenyances de l'actuació de tots els Partits Comunistes del món, una guia formentable per a la seva acció, però és la problemàtica que planteja la lluita per la democràcia i el progrés a Catalunya i Espanya...

El amor propi petit-burgès, la premissió i també la timidesa, i que estableixi mètodes de discussió en els quals predomini la cordialitat, la companyonia i la modestia.

En el Partit Comunista de Catalunya, el company Arlandis es preocupà tot el temps de vida legal d'extirpar i aprofundir els conceiments teòrics dels seus militants.

En el Ple que fa poc han celebrat els companys de l'Aude, decidiren proposar en lurs resolucions la continuació del repete d'emulació amb l'Herault i sota els mateixos condicions que durant la passada Emulació Joan Comera.

En el Ple que fa poc han celebrat els companys de l'Aude, decidiren proposar en lurs resolucions la continuació del repete d'emulació amb l'Herault i sota els mateixos condicions que durant la passada Emulació Joan Comera.

En el Ple que fa poc han celebrat els companys de l'Aude, decidiren proposar en lurs resolucions la continuació del repete d'emulació amb l'Herault i sota els mateixos condicions que durant la passada Emulació Joan Comera.

Invitat per la delegació departamental de l'Alt Garona de la Unió de Rabassaires, el company Evarist Massip va donar, el passat diumenge 26 del corrent, a la sala Senoidal de Tolosa, l'anunciada conferència sobre problemes agraris i de la qual ens plau donar un breu resum.

No hi ha cap militant o organització del Partit que estigui immunitzat contra els errors. Només el domini perfecte de la ideologia marxista-leninista-stalinista pot posar-nos a cobert de les equivocacions.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En el Ple que fa poc han celebrat els companys de l'Aude, decidiren proposar en lurs resolucions la continuació del repete d'emulació amb l'Herault i sota els mateixos condicions que durant la passada Emulació Joan Comera.

En el Ple que fa poc han celebrat els companys de l'Aude, decidiren proposar en lurs resolucions la continuació del repete d'emulació amb l'Herault i sota els mateixos condicions que durant la passada Emulació Joan Comera.

En el Ple que fa poc han celebrat els companys de l'Aude, decidiren proposar en lurs resolucions la continuació del repete d'emulació amb l'Herault i sota els mateixos condicions que durant la passada Emulació Joan Comera.

En el Ple que fa poc han celebrat els companys de l'Aude, decidiren proposar en lurs resolucions la continuació del repete d'emulació amb l'Herault i sota els mateixos condicions que durant la passada Emulació Joan Comera.

La Comissió Executiva Nacional d'Espanya ens prega la publicació d'una nota següent: « Posem en coneixement de tots els companys i militants de la Unió de Rabassaires i de la Unió de Treballadors de la Terra per l'Alt Garona, que la Comissió Executiva Nacional d'Espanya, amb el suport de la Comissió Executiva de la Unió de Rabassaires i de la Unió de Treballadors de la Terra per l'Alt Garona, ha decidit convocar una reunió de la Lliga per l'Alt Garona i de la Lliga per l'Alt Garona i de la Lliga per l'Alt Garona... »

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

En la crítica i l'autocrítica com el nostre mitjà per a descobrir les nostres febleses i errors i d'assegurar, en superar-los, la progressió constant del nostre treball i de la nostra formació marxista.

QUÈ ES PENSAVEN DONCS ?

La Cambra Oficial de la Indústria falangista no està contenta perquè els obrers no treballen

Fa uns dies va reunir-se la Cambra Oficial de la Indústria. Les seves deliberacions han estat concinades a tractar de « trobar solucions » per a resoldre la difícil situació econòmica que travessa l'Espanya franquista.

El representant de la Cambra ha donat voltes i més voltes entorn de tots els problemes. La conclusió final és forçadament que cal adoptar el règim falangista per a donar solució a cap de les necessitats que tenen plantejades la indústria, el comerç i tota altra manifestació de la vida econòmica al nostre país.

Una part de la resolució diu així: « És acordada la necessitat de emprendre una definida actuació econòmica a procurar la defensa de la indústria nacional, a la evolució econòmica comercial i a la promoció de l'intercanvi comercial i a la promoció dels negocis interiors ».

Ja es pot veure que el cap els senyors de la Cambra Oficial de la Indústria « estudia solucions ». Els pobles d'Espanya no poden retrobar una « vida econòmica ordenada » mentre existeixin Franco i la Falange, car totes les dificultats constatades per aquell organisme representant la indústria provenen de la pròpia estructura feixista del règim.

No hi ha altres raons. És lògic que sigui així. És lògic que la falangista mantingui un aparell burocràtic, repressiu i de guerra que li absorbeix més del 48 % del mastodontic pressupost general, el qual cosa vol dir que els imposts són molt elevats i que la indústria se'n ressent.

utilitat més modern i adaptat a les necessitats d'un desenvolupament industrial progressiu. Ambdues condicions són difícils de reunir-se a l'Espanya de Franco.

La indústria a casa nostra no pot procurar-se l'utilitat moderna que necessita, per tal com tots els països estan enfeinats en llur reconstrucció i, per altra part, la por a la competència obliga als cercles industrials i financers dels quals depèn Franco, a mostrar-se « prudents ».

L'altra condició, l'essencial, és encara menys possible tota vegada que els treballadors dels pobles hispànics mai no accepten, com ho demostren cada dia, a augmentar la producció industrial, a dir a augmentar els beneficis dels quals depèn Franco, a mostrar-se « prudents ».

Com ha de treballar amb entusiasme una classe obrera que ha vist i veu delentant dels seus rengles per l'assassinat de milers i milers de treballadors, que no la deixen en llibertat per a organitzar-se dintre dels seus tradicionals i combatius Sindicats i Partits polítics, que l'obliguen a treballar amb jornals irriscors i amb racions alimentàries de fam ?

Són tots aquests fets aquells que determinen el poc rendiment industrial. Són tots aquests fets que expliquen les accions combatives de la classe obrera a declarar vagues i a organitzar manifestacions de protesta, per a demanar millors condicions de treball, per a exigir l'augment de les racions que els roben, per a estranyar-se, per a sabotar la producció franquista, complex un deure i altament patriòtic, car aquesta producció no serveix per a millorar les seves condicions de vida o per a reconstruir el país, sinó per a engrugar els botxins falangistes culpables del desastre econòmic al qual han abocat els pobles d'Espanya.

Avui, en canvi, són els treballadors d'aquests mateixos països aquells que marxen a la captivitat, perquè saben que és la condició essencial per a la renaixença del país, ensems que la garantia de la seva sobirania nacional.

A casa nostra es sequeix la mateixa victòria. Demà, un cop assolida la victòria, la classe obrera donarà el màxim de rendiment, car veurà que els seus esforços servirán per a assegurar a tot el poble una vida lliure i feliç.

La Cambra Oficial d'Indústria falangista perd, doncs, el temps !

La Falange fa calendaris... i sant Silvestre és encara molt lluny

El dia de Cap d'Any, el ministeri de Treball, tan desballat pel falangista Giron, va publicar el calendari de les festes « laborals » previstes per al 1947. N'hi ha de recuperables i d'altres que no en són.

Entre les festes de debò, figura la del primer d'octubre, que és la del Kaxari, però « solament el tiempo necesario, para asistir a los actos oficiales ». Aquest Giron se les pensa totes. Com sap que si les festes senceres tothom arriba a les planes a passar el dia, lluny de les moirgonesques de la Falange, per tal de tenir la gent agafada per l'estoma, en un país en el qual perdre el jornal costa un sacrifici, vet aci la cosa de la qual val la Falange per a portar la public a les manifestacions a honor del Kaxidillo.

ELS MOROS POLICIES DE FRANCO

Com que el « cristià » Franco no en té prou amb els guardies civils i tots els seus esberrats, es val, com veieu, dels moros per a accentuar el seu barbar règim de terror, tan sovint benetit pel pape de Roma i aplaudit per la reacció internacional.

Actes de justícia

Els guerrillers gallecs es dediquen aquests dies a passar els comptes als traïdors falangistes i als que s'han fet rics amb l'estraperlo. Es per això que ha caigut cosit a trets l'ex-alcalde de la Corunya Antonio Mosquera en el moment d'entrar a casa seva.

La Falange vol fer creure que en altres llocs s'està pitjor

L'any 1946 no ha estat molt feliç per a l'Espanya de Franco. Des d'aquestes columnes hem posat de relleu en donar compte de la gran activitat de les forces de la repressió interior, ensems que de les dificultats d'ordre econòmic que travessa el règim franquista.

« La Vanguardia » falangista de Barcelona, en fer el balanç d'allò que fou 1946 i després d'explicar com la població madrilenya ha rebut el final d'any, diu: « Las mismas gentes que formulaban su protesta a lo largo de todo el año 1946 por cualquiera de las circunstancias... ».

LA TRISTESA DEL MONSTR

Frano és un sensitiu. Té el cor molt mantegat. S'emociona per un noi que sap les proves cançons del món deixava que els seus patibularis maris tallessin caps de moro, feanaris amb les orelles i altres peanaris dels rifeny, per victòria agrada a la divorses de la Pericó que li tenia el cor robat.

Perquè es flonjo i no és un monstre com diuen els mallengues, és la culpa per la qual « arriba » el 2 de gener a reproduir aquestes paraules: « Yo he sentido siempre la tristeza al entrar en Madrid de contemplar esos suburbios miserables... ».

DE L'ATAC A "SOLIDARIDAD NACIONAL" Una esquila mortuòria que és un comunicat de guerra

Heus ací de quina manera més mística « Solidaridad Nacional » ha donat compte de l'atac del qual la pan fer objecte els guerrillers barcelonins. Aquesta esquila mortuòria i aquests rotllos que reproduïm de la « Soli » nazi dels dies 1 i 2 de desembre són tot un monument de l'art de passar la maroña

per no dir de quina mort tan morir els « camaradas » Sánchez i Laporta. El feixista Lluys Santa Marina director del diari, diu que van morir « a accident del treball », d'un accident que a ser una mena de gango de l'ofici de tradidor, Alfons XIII, en sortir una « esquila » d'un atemptat, també en la gasiveria patronal mata cada dia a Asturies, a Peñarroya, o a Riottino.

Un dia o altre, però, la mateixa « Soli » deiarà anar tota o part de la veritat, és a dir de la veritat que ara disident barrejament sola la capa d'un « accident del treball », com el que Franco s'hagués preocupat a tota la palmeta cau de la bastida o dels minaires que la gasiveria patronal mata cada dia a Asturies, a Peñarroya, o a Riottino.

Advertisement for 'Los camaradas ENRIQUE SANCHEZ RUIZ y ERNESTO LAPORTA MORALES'. It lists them as producers of 'Solidaridad Nacional' and 'La Prensa'. Below the ad is a small notice about a funeral for 'ENTIERRO DE LOS PRODUCTORES DE SOLIDARIDAD NACIONAL y "La Prensa" muertos en accidente de trabajo'.

"LA VANGUARDIA" ESTA CONTENTA perquè el Liceu ja no fa pudor de pobre

Hem llegit una crònica de societat a « La Vanguardia » que ens ha deixat d'allò més embafats. És una crònica dedicada al teatre del Liceu i al públic « selecte » que ara hi va, perquè des que Franco va « alliberar » Barcelona el teatre ha deixat de fer pudor de pobre.

« La Vanguardia », doncs, no ha fet més que revelar que a l'Espanya de Franco es viu pitjor que abans de la República. Tota aquesta situació, totes les dificultats, les « calamitats », les « desgràcies » i altres palinòdies falangistes volen justificar en dir que...

col·locades davant la necessitat de defensar llurs conquestes democràtiques, de mantenir-se en guàrdia per tal de prevenir a temps les noves aventures i agressions imperialistes. Això vol dir que davant els partits democràtics d'esquerra, els partits obrers (socialistes i comunistes) en primer lloc, es planteja una tasca: donar proves d'una vigilància constant, resistir l'ofensiva de la reacció, descobrir i denunciar l'essència reaccionària de la política interior i exterior de la burgesia imperialista i els seus crims, aplegar i organitzar les masses populars entorn de la classe obrera, lluitar contra la creació de blocs imperialistes agressors, en interès de la pau, de la llibertat i de la independència dels pobles.

El cronista no parla — ni cal — de la qualitat de les obres i dels artistes, però ens diu que els homes hi fan « goma » i les dones, amb la famosa mare Llorach al cap, hi ensenyen el llombrig per la punta de l'escolt. Fent-se reverències i fent xiu-xiu més impertinent

El primer argument de « principi » és l'afirmació que la creació d'un partit únic seria contrari a la democràcia, que faria sotraguejar els seus fonaments, obriria el camí al « totalitarisme » i a la « dictadura » d'un Partit. Segons els líders dels partits socialistes, la dispersió política i d'organització de la classe obrera o bé la seva escissió eterna constitueix un dels principis de la democràcia, mentre que l'agrupament dels obrers en un sol partit portaria al « totalitarisme ». Si fos així, no sembla, doncs, que el règim del totalitarisme regna ja a Anglaterra, on no hi ha més que un sol partit al poder? Si això no és just, per quina lògica es pot explicar el contingut de l'article del professor Harold Laski, escrit quan ell ocupava encara el càrrec de president del Comitè Executiu del Partit Laborista i que fou publicat al diari romà « Nuova Europa », del primer de setembre del 1945?

Com es viu al "paradis franquista" segons un diari britànic
El periòdic conservador britànic « City Observer », en parlar de la situació d'Espanya, la comenta amb aquests termes: « No obstant l'enorme destrucció i el déficit nacional produït per la guerra civil, Franco ha estat incapaç de concentrar els seus esforços en la tasca ininterrompuda de la reconstrucció. Aquest fet, no es deu sol a la manca de tècnics i de diners, sinó a que l'esforç productiu havia d'ésser subordinat a l'activitat política... »